

РЕШЕНИЕ

№ 3444

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Яна Борисова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20231100501445 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 25.10.2022 г. по гр.дело № 9508/22г., СРС, ГО, 180 състав е **отхвърлил** предявените от „Б.“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Шумен, ул. ****, **срещу** „ДС Т.С. БГ“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Лозенец“ ул. „*****“, ****, ****, ****, ап. 1, искиви претенции с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 372, ал. 1 във вр. с чл. 367 ТЗ и 309а ТЗ вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите както следва: **7040, 99лв. с ДДС** -възнаграждение по договор за международен превоз на стоки от Република Гърция до Република Латвия, който превоз е удостоверен с международна товарителница, съставена на 20.07.2020г., за което е издадена Фактура № 1100005880/20.07.2020г., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба - 15.10.2021г. до окончателно изплащане на сумата и **823,47лв.** - мораторна лихва за периода 18.08.2020г.-12.10.2021г., като **погасени чрез прихващане** със сумата от 7112,61лв.-обезщетение за **вреди** на товара, причинени от ищеца по време на превоза. **Осъдил е** „Б.“ ООД, ЕИК ****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на „ДС Т.С. БГ“ ЕООД,

ЕИК ****, сумата от 2100 лв. - разноси.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ищеца „Б.“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Шумен, ул. ****, представлявано от управителя З.Б., чрез пълномощника по делото адвокат А. П. от ВАК, с адрес: гр. Варна, ул. **** с мотиви, изложени в жалбата. Твърди се, че по делото е безспорно, че между „Б.“ ООД и „ДС Т.С. БГ“ ЕООД има сключен договор за превоз стоки от Република Гърция до Република Латвия, който превоз е удостоверен с международна товарителница, съставен на 20.07.2020г., че страните са в облигационни отношения с източник договор за превоз за извършване на международен превоз с композиция СВ 8984КН/С6620ЕС, с място на товарене Пела - Гърция и място на разтоварване Вилнюс-Литва на 33 палета с плодове-праскови. Видно от заключението на вещото лице е, че „ДС Транспорт Со. БГ“ ЕООД е осчетоводил фактурите, относими към настоящото производство, включени са към дневниците за покупки и съответно продажби, подавани са справки декларации по ЗДДС, следователно е ползвал данъчен кредит. След като са осчетоводени и е подадена справка декларация по ЗДДС, то следва да се приеме, че „ДС Т.С. БГ“ ЕООД е признал задължението си към ищеца в размер на 7040,99 лева с ДДС по фактура №1100005880/20.07.2020г. За уважаване на претенцията за заплащане на превозно възнаграждение, следва превозвачът да установи, че е извършил превоза, като страните в настоящия случай не спорят, че превозът е осъществен, както и че стоката е приета без забележки на 20.07.2020г. Предвид представените доказателства от Спида и констатациите на ССЕ се установява изпращане и получаване на фактура №1100005880/20.07.2020г. издадена от „Б.“ ООД на 03.08.2020 г. На основание чл. 303а ТЗ паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14-дневен срок от получаване на фактурата. След като ответникът не е заплатил дължимото възнаграждение, то последният дължи и мораторна лихва за забава за периода 18.08.2020-12.10.2021г. Неоснователно СРС е уважил възражението за прихващане на ответника, поради което е отхвърлили исковете претенции. Според ищеца, възражението за прихващане е недопустимо на основание чл. 32, т. 4 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки във вр. чл. 32, т.1, буква „а“ от

Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки. На основание чл. 32, т. 1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки исковете, свързани с превози се погасяват с изтичането на едногодишен давностен срок, който в случай на частична липса или повреда започва да тече от деня, в който стоката е била доставена-20.07.2020г. Следователно едногодишният давностен срок за предявяване чрез иск или възражение на претенцията на „ДС Т.С. БГ“ ЕООД е изтекъл на **20.07.2021г.** Писмената рекламация спира давността до деня, в който превозвачът отхвърли писмено рекламацията. На основание чл. 32. т. 4 от Конвенцията погасен по давност иск не може да бъде предявен, дори и под формата на насрещен иск или възражение. В настоящия случай, ответникът не доказва предявяване на писмена рекламация до ищеца. Отговорът на исковата молба, в която е релевирано възражението е подаден на **20.12.2021г.** чрез куриер, като към този момент едногодишният давностен срок е изтекъл, следователно и възражението се явява недопустимо. Неправилно съдът е приел **имейл от 20.10.2020г.** съдържащ само и единствено фактура №0000003637/13.10.2020г. за надлежно подадена рекламация. Съгласно чл. 32, т. 2 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки/Конвенцията/: Писмената рекламация спира давността до деня, в който превозвачът отхвърли писмено рекламацията и върне приложените към нея документи. В случай на частично признаване на рекламацията давността продължава да тече само за останалата спорна част от рекламацията. Доказването на фактите на получаване на рекламацията или на отговора и на връщане на приложените документи е в тежест на страната, която се позовава на тези факти. Следващите рекламации със същия предмет не спират давността. “ Оттук следва, че само рекламация в писмена форма може да спре давността. Неправилно СРС приема, че с подадено по делото становище ищецът твърди, че е получил рекламация. Напротив, единственото твърдение, е че на дата 20.10.2020г. ищецът е получил имейл без писмен текст, а само с прикачена фактура. Към отговора на исковата молба е представена рекламация с дата **15.07.2021г.,** но тя не е представена на ищеца, както и по делото липсват доказателства „Б.“ ООД да я е получил или да е получил друг документ, съдържащ надлежна рекламация в едногодишния давностен срок. Съдът не е приел, че ищецът е изпратил писмено възражение изх. № 38-1/1/03.11.2020г., с което е отхвърлили рекламацията и е върнал издадената фактура № 0000003637/13.10.2020г. По делото е представено възражение на английски и български от 03.11.2020г. с доказателства за получаването на възражението от

ответника на 05.11.2020г., а именно известие за доставяне. „Дс Т.С. БГ“ ЕООД не е оспорило получаването на възражението, за да е налице спор получено ли е възражението или не от ответника. СРС, въпреки надлежното доказателство известие за доставяне, не възприе, че „Б.“ ООД е върнал фактурата и е възразил, че не дължи заплащане по нея, но възприе, че ответникът е предявил рекламация надлежно и е спазил едногодишния давностен срок, т.е. съдът не приложил закона еднакво спрямо страните. От приетата по делото ССЕ и след справка на вещо лице в счетоводството на ответника във връзка с извършения превоз, вещото лице не е констатирало фактура № 0000003637/13.10.2020г., тъй като в заключението посочената фактура не е коментирана. След като ищецът е върнал фактурата, тъй като не я признава, то тя не е осчетоводена и следователно не присъства в заключението на вещото лице. Дори да се приеме, че ответникът е предявил надлежно рекламация с имейла от 20.10.2020г., то и предвид отхвърлянето на рекламацията с възражение от 03.11.2020г., давностният срок не е текъл за периода 20.10.2020- 03.11.2020г. (14 календарни дни), като тогава едногодишният давностен срок съгласно чл. 32 от Конвенцията за предявяване на възражението на ответника ще се удължи с 14 дни до 03.08.2021г., но ответникът е предявил възражението си чак с отговора на исковата молба, подаден на 20.12.2021 г. Прави се извод, че възражението на ответника е недопустимо и следва да бъде оставено без уважение. Неправилно СРС се позова само на вътрешното законодателство, въпреки че съгласно чл.5, ал.4 от КРБ международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Съгласно чл.32, т.4 във връзка с чл.32, т.1, б „а“ от Конвенцията погасен по давност иск не може да бъде предявен, дори и под формата на насрещен иск или възражение. Следователно възражението за прихващане е недопустимо и не следва да бъде разглеждано. Без отношение към спора е дали съгласно националното законодателство е възможно да се прихване с вземане, което е погасено по давност, защото намират приложение разпоредбите на международния договор.

Твърдените повреди са явни такива, следователно на основание чл. 30, т. 1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на

стоки, ако получателят не е установил състоянието на стоката съвместно с превозвача трябва да направи възражение пред превозвача най-късно в момента на доставянето. Тъй като това не е сторено отново на основание същия текст от Конвенцията счита се, до доказване на противното, че получателят е получил стоката в състоянието, описано в товарителницата, видно от стр. 4 от доклад на Battermann + Tillery Global Marine № GM/НК/199182/20/НКО е: „Получателят на стоката първоначално е издал писмена декларация за липса на щети / 4.8.2020 г./ след което Възложителят и експертът се споразумяват за приключване на преписката. На стр. 7 от доклада е посочено: „Както вече беше споменато по-горе, предявителят на претенциите първоначално е получил обратно съобщение от получателя, че последният е пуснал на пазара стоката, както е планирано, без загуба на стойност. Тези изявления от страна на получателя на стоката доказват твърденията на ищеца, че повредите по прасковите не са възникнали по време на превоза, а впоследствие. Защо след като стоката е получена на 20.07.2022г., получателят не е имал възражения до 04.08.2022г. Оспорва обстоятелството, че товарът да е бил унищожен поради виновно неизпълнение на задълженията на „Б.“ ООД. Няма доказана техническа неизправност на товарния отсек на композицията, с която е осъществен товара. Ищецът твърди, че повредата по стоката е нанесена в следствие от получателя на стоката. Никъде в доклада не е посочено кога е извършен оглед на стоката. По отношение на експертизата на в.л. Н.Й.К.-П., то тя извлича данни само и единствено от доклада на Battermann + Tillery Global Marine № GM/НК/199182/20/НКО. Представител на ищеца не е присъствал при изготвянето му и както става ясно е извършен след датата 04.08.2020г., а стоката е доставена на 20.07.2020 г. Не става ясно как е съхранявана стоката от 20.07.2020 г.-04.08.2020 г. Ищецът като превозвач няма как да

да отговаря за лошото съхраняване на стоката следователно и „Б.“ ООД не дължи заплащане на сума в размер на 3 803,30 евро или левовата ѝ равностойност от 7438,61 лева.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло процесното и вместо него да постанови друго, с което да бъдат уважени изцяло предявените искове. Претендира присъждане на разноски.

Въззиваемият/ответник „ДС Т.С. БГ“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Лозенец“ ул. „****“, ****, ****, ****, ап. 1, чрез пълномощника по делото адвокат С. Й. от САК, със съдебен адрес: гр.София, ул. „****“ оспорва въззивната жалба. Претендира разноски за

настоящата инстанция, включително адвокатски хонорар.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 от ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията-постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Следва да бъде извършена преценка на неговата правилност по повдигнатите и жалбата въпроси.

От фактическа страна:

Предявени са искове от „Б.“ ООД срещу „ДС Т.С. БГ“ ЕООД с правно основание чл. 79, ал. 3ЗД във вр. с чл 372 ал 1 във вр. с чл. 367 ТЗ и 309а ТЗ вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите както следва: **7040.99лв.** с ДДС-възнаграждение по договор за превоз за което е издадена Фактура № 1100005880/20.07.2020г., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на сумата и **823,47 лв.** мораторна лихва за периода 18.08.2020г. - 12.10.2021г.

Ищецът „Б.“ ООД твърди, че между него и ответника е сключен договор за Т. № 7089.20/13.07.2020 г. за извършване на международен превоз с композиция СВ 8984КН/С6620ЕС с място на товарене Пела - Гърция и място на разтоварване Вилнюс - Литва. Твърди се, съгласно договора е следвало да се извърши превоз на 33 палета с плодове праскови, като те е следвало да бъдат натоварени на 15.07.2020г. и доставени, респективно разтоварени на 21.07.2020 г. Стойността на договореното на процесния превоз е 3000 евро или в лева 5867.49лв. без ДДС и 7040.99лв. с ДДС. Превозът е извършен и е съставена международна товарителница CMR при спазване на сроковете по договора. На 20.07.2020 г. ищецът е издал фактура №

1100005880/20.07.2020г., изпратена по куриери и получена от ответното дружество на 03.08.2020г. Доколкото не е уговорен срок за плащане на възнаграждението по договора за превоз, на основание чл.303а ТЗ, същото е следвало да бъде изплатено в 14 дневен срок от получаване на фактурата или до 17.08.2020г. Възнаграждението не е платено, поради което ответното дружество дължи и мораторна лихва в размер на 823.47лв. за периода 18.08.2020г. - 12.10.2021г.

Ответникът „ДС Т.С. БГ“ ЕООД в срока по чл.131, ал.1 ГПК е депозирал писмен отговор, в който е оспорил исковете.

Съдът констатира следното:

По делото е безспорно наличието на валидни облигационни отношения между страните с източник договор за превоз № 7089.20/13.07.2020 г. за извършване на международен превоз с композиция СВ 8984КН/С6620ЕС, с място на товарене Пела-Гърция и място на разтоварване Вилнюс-Литва на 33 палета с плодове-прескови с уговорено възнаграждение в размер на 3000 евро или в лева 5867,49лв. без ДДС и **7040,99лв. е ДДС**, че превозът е извършен и е съставена международна товарителница CMR при спазване на сроковете по договора, както и че на **20.07.2020 г.** ищецът е издал фактура № 1100005880/20.07.2020г., която е изпратена по куриер и получена от ответното дружество на 03.08.2020г. По делото е била приета **ССЕ**, от която се установява, че издадената от ищеца фактура № П00005880/20.07.2020 г. на стойност 7040 99 лв. е осчетоводена при ответника м.07.2020г., включена е в дневниците за покупки към справка Декларация по ЗДДС.

От правна страна:

Въззивният съд намира, че възникналото между страните правоотношение са с източник договор за международен превоз на стоки по смисъла на чл. 1, т. 1 от Конвенцията за международен автомобилен превоз на товари (наричана за краткост Конвенция CMR), доколкото мястото на приемането на стоката за превоз и мястото на доставянето □, се намират в две различни държави-Гърция и Литва. Страните са ратифицирали Конвенцията за Договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) и съобразно чл.1, т.1 от същата приложимо право спрямо отношенията на страните по договора за превоз са разпоредбите на конвенцията, дори да са постигнати договорености в друга насока. Общата нормативна уредба на

договора за превоз, която се съдържа в чл.367-чл.378 ТЗ се прилага само доколкото в специални международни и вътрешни актове не са регламентирани различни правила - съгласно чл.379 ТЗ.

Съгласно чл.4 от приложимата Конвенция (CMR) договорът за превоз се доказва е товарителница, като липсата на такава не засяга нито съществуването, нито действието на договора за превоз регулирането на който се подчинява на нормите на конвенцията С оглед обявените за безспорни и ненуждаещи се от доказване факти и обстоятелства и след като съобрази приобщените писмени доказателства, в частност заявка за Т. и CMR товарителница, въззивната инстанция също приема за доказано че между страните са били налице облигационни правоотношения, породени от договор за превоз № 7089.20/13.07.2020г., за извършване на международен превоз с композиция СВ 8984КН/С6620ЕС, с място на товарене Пела-Гърция и място на разтоварване Вилнюс-Литва, съгласно който е следвало да се извърши превоз на 33 палета с плодове-праскови, като същите е следвало да бъдат натоварени на 15.07.2020г. и доставени, респективно разтоварени на 21.07.2020г. с уговорено възнаграждение 3600 евро с ДДС или 7040,99лв., че превозът е извършен като процесните праскови са доставени в срок.

На първо място следва да бъде обсъдено направеното от ответника в отговора на исковата молба възражение за съдебно прихващане и неговата основателност.

Съгласно **чл.17 § 1** от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) превозвачът е отговорен за цялостната или частична липса или повреда на стоката от момента на приемането ѝ за превоз до този на доставянето ѝ, както и за забавата при доставянето ѝ. Основания за освобождаване на превозвача от отговорност са предвидени в чл. 17, § 2 и § 4 от Конвенцията, но в случая няма такива твърдения.

Ответникът е доказал по чрез приетата по делото СТЕ, че е констатирана загуба от 4179 кг. праскови от превозния товар, което отговаря на 25% от цялата партида, като причината за увреждане на същите според вещото лице е въздействие на ниски температури. При изслушването на експерта в проведеното на 14.10.2022г. открито съдебно заседание, същият заявява, че увреждането на процесните праскови се дължи именно на замръзване, причинено от агрегата на товарния автомобил, който ги е

превозвал. Според чл.23, ал.1 от Конвенцията, когато, съгласно разпоредбите на тази конвенция превозвачът дължи обезщетение за цялостна или частична липса, това обезщетение се изчислява според стойността на стоката на мястото и по времето, когато е била приета за превоз, като в ал. 2 е предвидено, че стойността на стоката се определя по борсовия курс или при липса на такъв - по текущата цена на пазара, или при липса на такава - по обичайната стойност на стоките от същия вид и качество. В отговор на допълнително поставена от съда задача, за стойността на увредените праскови към 15.07.2020г. в Р. Гърция / дата и място на товарене/ по борсовия курс, или при липса на такъв - по текущата цена на пазара, или при липса на такава - по обичайната стойност на стоките от същия вид и качество, експертът е дал заключение, че общата стойност на увредените праскови е 3136,62 евро., към която сума след като се добавят и разходите от 500 евро за сортиране, следва извода, че ответното дружество има вземане от ищеца на стойност 3636,62 евро.

От заключението на вещото лице по изготвената съдебно-счетоводна експертиза се установява, че „ДС Т.С. БГ“ ЕООД, в качеството на спедитор е издало Фактура № 0000003327/15.07.2020г. за 3250 евро на собственика на товара „Alegra Soc.Кооп.Агр“, във връзка със сключения спедиционен договор. От своя страна във връзка с констатираните загуби „Alegra Soc.Кооп.Агр“, в качеството си на собственик на доставените и увредени праскови издава на „ДС Т.С. БГ“ ЕООД, фактура V2003072/23.09.2020г. на стойност 3803.30 евро, като между вземанията по двете фактури е извършено прихващане. Изводът е, че ответното дружество, в качеството му на спедитор е заплатило на собственика на товара стойността на увредените праскови и разходите за сортиране, чрез извършеното прихващане, респективно ответникът има вземане от ищеца за сумата от 3636.62 евро / 3136.62 евро стойността на увредените праскови според заключението на вещото лице по СТЕ и 500лв.- разходи за сортиране /.

СГС също намира за неоснователно възражението на ищеца, че прихващане не следва да се извърши, тъй като вземането на ищеца е погасено по давност. Противно на твърдението във въззивната жалба, СРС е приел, че е приложима Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз (CMR). Същата е специален закон и урежда специална кратка погасителна давност за вземанията. Съгласно чл. 32, ал. 1, буква „а“ от Конвенцията

исковете свързани с превози, подчинени на тази конвенция, се погасяват с изтичането на едногодишен давностен срок, като в буква „а“, приложима в настоящия случай е регламентирано, че в случай на **частична липса, повреда** или забава - давността тече от деня, в който стоката е била доставена. Безспорно е, че стоката е била доставена на 20.07.2020г. От материалите по делото се установява, че в едногодишния срок ответното дружество е направило рекламация, като е изпратило до ответника **претенция за вреди и фактура**, получаването на които не се оспорва от ищеца видно от становището от 14.10.2022г. /стр. 44, 45 от гр.д. № 2763/21 г./ Въззивната инстанция приема, че тези документи имат характер на **писмена рекламация** по смисъла на чл.32, ал.2 от Конвенцията, като от получаването им давността е спряла да тече на **20.10.2020 г.**, датата, на която ищецът признава, че е получил от ответника фактура и възражение за повредената стока. Ищецът твърди, че е изпратил възражение на подадената рекламация с изх. № 38-1/1/03.11.2020 г., получено на 05.11.2020 г. / стр. 61 и 62 от гр.д. № 9508/22 г./, но настоящата инстанция също приема това твърдение за неоснователно. По делото е представено ксерокопие от такова възражение/ посочените страници/, но от приложеното копие за доставяне не може да се установи, че именно възражението е изпратено и получено от ответника, не се установява какво е съдържанието на изпратените, респ. получените от ответника документи. Ищецът твърди, че не е налице надлежна рекламация, а е налице само изпратен имейл от 20.10.2020 г., съдържащ само фактурата от 13.10.2020 г. По делото е представена електронната кореспонденция между страните и изпратените от ответника електронни писма, които притежават характеристиките на електронен документ по смисъла на чл.3 ЗЕДЕП. Според Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги /ЗЕДЕУУ/ всяко съдържание, представено в електронна форма, каквото е и имейлът, представлява електронен документ. Електронният документ обективира електронни изявления - словесни изявления в цифрова форма. След като страната по сделката е направила електронно изявление, съдържащо се в електронен документ, се приема, че писмената форма е спазена (чл. 3, ал.2 ЗЕДЕУУ). Ето защо електронният документ може да бъде представен и приет като писмено доказателство при евентуален съдебен спор между страните. В представените електронни писма се съдържа обективизирано изявление, което има характер на рекламация, поради което съдът приема, че

ответникът своевременно е направил рекламация в необходимата писмена форма съгласно чл. 30 от Конвенцията, като е изпратил до „Б.“ ООД претенция за вреди и фактура.

Дори и да се приеме, че вземането на ответника е погасено по давност, то и съгласно чл.103, ал.2 ЗЗД прихващане се допуска и след като вземането е погасено по давност, ако е могло да бъде извършено преди изтичане на давността. За да се допусне прихващане с погасено по давност вземане, то трябва в определен минал момент двете насрещни вземания да са съществували едновременно годни за компенсиране, т.е. да са били еднородни, активното вземане да е било изискуемо и ликвидно, а пасивното изпълняемо. Тези предпоставки са налице в процедения случай, респективно следва да се извърши прихващане с вземането на ищеца. Доколкото е налице валидно изпълняемо вземане на ответника с правно основание чл. 17, ал. 1 от Конвенцията CMR и наличието на валидно изискуемо вземане от ищеца към ответника, то са налице предпоставките на чл. 103, ал 1 ЗЗД за извършване на прихващане, като вземането на ищеца се погасява изцяло, доколкото същото е за сумата от 3600 евро с ДДС или 7040.99лв. с ДДС, а вземането на ответника е за сумата от 3636,62 евро. или 7112.61лв. При тези данни, исковата претенция с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. е чл. 372, ал. 1 във вр. с чл. 367 ТЗ за сумата от 7040,.99лв. се явява неоснователна, като погасена чрез прихващане.

На основание чл.271, ал.1, пр.1 ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и предявената претенция, въззивникът би следвало да заплати на въззиваемото дружество направените разноски за настоящата инстанция във вид на адвокатско възнаграждение, но по делото липсват доказателства такива да са били направени.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 25.10.2022 г. по гр.д. № 9508/22 г. на СРС, ГО, 180 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание

чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____